

CSIKMEGYEI HIRADÓ

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI HETI LAP.

<p>ELŐFIZETÉSI DÍJAK</p> <p>Egész évre 6 korona. Félévre 3 korona. Egyes szám ára 11 fill. — Megjelen minden szerdán.</p>	<p>SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL</p> <p>Vár-utca, 6. sz. a lap szellemi részét H. G. Közelemények és hírelőzők kélik. — Közléseik nem válnak vissza.</p>	<p>HIRDETÉSI DÍJAK</p> <p>első díjban szerinti lesznek megállapítva. Későbbiek és újabbak díjtartásai hirdetésnél árközvetítőnyben megállapítanak. Névtelen petit ára 30 fillér.</p>
--	---	---

Segítsünk a székely népen.

Hasábos cikkek szólnak most a székely kérdéstről, nemcsak a székelyföldi lapok írják a helyzet veszélyességét feltűntető ezikkeket, hanem a fővárosi lapok is foglalkoznak mindjobban és behatóbban a székelyek sorsával.

Mindenki tudja, ismeri a hiányokat, a melyeket pótolni, a nagy bajokat, a melyeken segíteni kellene — tisztában vagyunk azokkal az eszközökkel, a melyeket gyakorlatilag odaadással, az ügy iránti érdeklődéssel alkalmazva, segítve lenne a székely munkás népen, a nyomor enyhítve s a kivándorlás némiképp akadályozva lenne.

S mégis mikor e kérdésben a tetterő latbavetéséről, az eszközöknek a segítésre való alkalmazásáról és ennek módozatairól van szó, a közönyösség, a mások dolgaival való nem törődés „megállj”-t kiált s a megindult munka abban marad s azidő, a melyet reá fordítottak, elpazaroltá lesz.

Ez így nincs rendén!

Hát a székely kérdés reparálásához is ily lanyhasággal, érdektelenséggel fogunk hozzá, akkor a bajon nem hogy segítve lesz, hanem még el fog hara-

pózni az által, hogy az a székely munkás látva, miszerint az ő nyomorával, sorsával senki sem törődik, a segítségét akár éhen is elhalhat, még inkább elkeseredik s a kivándorlás még tömegesebb lesz, s ily körülmények között nem szólhatunk egyebet, mint azt, hogy csak menj székely nép, vándorolj, fuss erről a földről, mely számodra nyhét, életet nem ad, távozz azon körből, a hol a megmentésére szükséges eszközök alkalmazását nem akarják igénybe venni, a hol nem törődnek a te sorsoddal, menj idegen országba, s azok között keresd megélhetésedet, a kik téged gyűlölnék, utálnak, vedd hátadra tarisznyádat — melyről ugy is közmondássá vált — hogy „csiki tarka tarisznya, száradjon a nyakadba” és menj s a határnál ne fordulj vissza könnyes szemekkel azon táj felé, a melynek körében te nem tudád megkeresni azt a mindennapi kenyeret, melylyel egyik napról a másikra tengethetéd életedet s legalább a hon levegőjét szívniád s azzal együtt honi érzelmeket s nem az idegen, a magyarságból kivetkezettető fojtó levegőt.

Nem az elkeseredettség mondatja ezeket a szavakat, hanem a tiszta erkölcsi igazság valódi érzete, mert tényleg így áll a dolog, hogy bár

minden hely tele van azzal, hogy a székely népet romlás fenyegeti, a segítség késik — s talán soha nem is érkezik el akkor, midőn sokan a bajt sokkal kisebbnek tartják s azt mondják, hogy a székely kivándorlás csak időleges jellegű, az állandóság jellegét száz eset közül talán egyben sem őrli magára.

Előre boesátva azt, hogy bizony nem egy székely család marad állandóan Romániában, az időleges kivándorlást is kisszerű bajnak tartani nagy kockázatos. Nem elég nagy baj-e az, ha azt az erőt, a melyről egy káprázató fényű, dícsőmúlt ragyogó példái tettek tanúságot, évekig kell nélkülözniük, sőt azt is mondhatni, hogy állandóan, mert az a kivándorlott, ha egyszer haza is kerül egy pár hétre, ismét visszamegy oda, abba az idegen országba.

Ne kétségeskedjünk a bajok felett, hisz akkor csakugyan bekövetkezik az a végromlás, a székely nép utolsó pusztulása, hanem lankadatlan munkával fogjunk neki az orvoslásnak, a felhalmozott bajok kiirtásának, ne számítsunk olyan segítségekre, a melyek talán örökre elmaradnak, habár nagyhangu trázisokkal hirdettetnek — hanem magunk ragadjuk kezünkbe a segélygyeplőjét, s ha igazi

TÁRCZA.

Vallomás.

Ha majd remegve beszélt mondom én,
S a sors hatalma messze-messze vet;
Ha szende arezol nem mosolyg felom,
S szemed szemembe többé nem nevet;
Szeretni akkor fogsz-e engemet?

Ha szétszólnak tündér álmaink
És újra szóni egyet sem lehet;
Kétség s remény közt lelkünk hogyha ing,
Ha az idő gyönyűrt, kint eltemet....
Feledsz-e? Mond! Feledsz-e engemet?

Kérdhetnél: vajlon én szeretlek-e?
Megörzöm-e szívemben képedet?
Kitérle-öröm s hon tellege?
Nem török ki! Oh az nem is lehet,
Mert lelkedért szeretlek tégedet!

V. I.

Bohém-vér.

„Kéziratot kérek” — szölt a mettor — még 60 sor kell. Azzal mint a ki jól végezte dolgát, visszatért a nyomdába, hol az eszme apró harcosai — a betűk várták. Ejfél felé járt az idő. A szerkesztőségi lámpa hagyadtan pislogott s halvány fénye alig tudott megvilágítani a szivarfüttel teleített levegővel. A „szerkesztőség” is hagyadtan hálskált róaszta mellett, csak az

eleven riporter tüte lejt világot rongató rém regényen. A mettor hangja, mely mint a bagoly hullógás reményben zúgott bele az éjszaka esendjébe, felrázta szendérgéskből. A kopaszodó, de azért még fiatal, erőteljes szerkesztő rászölt a mellette ülő széke fölé, a ki ép 16 centiméteres hajával volt elfoglalva, boldog Odún, 60 sor kell, aztán mehetünk. Ertem, meglesz — válaszolt az Odúnnek nevezett olympusi kandidátus s azzal mindenható tollat belemártotta a tintába.

„Valami szendézést kérünk — szölt közbe a segéd szerkesztő, egy komoly, barna arcú fiatal ember, ki maga volt a megtestesült viccelő, daozára komoly, semmit nem igérő arezinak.

„De hát honnan vegyek szendézést ebben az igazi ugorka szendében, — válaszolt Odún, — hisz mióta a bakak gyakorlaton vannak, a szerelmi dramák sorozata is megsejpannt. Mindegy akárhonnan, csak legyen — szölt a szerkesztő, kinek szintén megtevezett az eszme. Holnap fül-telénél plakátrozatni fogjuk a lapot, csak arra vigyázz, hogy a ezim legyen hangzatos.”

Például a „föltámaszt Galliót, vagy S nap alatt a világ körül” — vágott közbe a segéd szerkesztő, ki nagy tisztelője volt Gallióknak, meg Newtonnak, de azért, hogy a fizikából, a mint ő mondotta — meg az érettség után kétszer kívántak hallani. (Kétszer bukott el a javítón s csak kegyelemből engedtek tovább.) Odún felborzolva haját, újra belemártotta a pennát az áveggle szentíon homlokát méltóságtejs ránc alába

szedve — elkezdett a papíron — ábrákat rajzolni. 5 percet telt el észte gyorsasággal, de még betű alak nem volt látható a papíron. Egy néhány lehetetlen hajtasu karikátúra volt az összes szendézési nap híre. „Nem megy, sehogy se megy”, — szölt Odún s azzal besapta a pennát az asztalra, úgy, hogy a szendézési tinta a melázo riporter arezara szökött, ki méltó indignációval — türelmette le onnan egy újság darabbal. „No mi lett? — kerdi a szerkesztő.”

— Nem tudom, sehogy se megy ki a fejemből annak a bolond Forinek az eszme. Hiába üzöm magantól, folytonosan itt áll előttem banatos, sápadt arezával Szemőti olyan szöhlen néznek reám, s hulló piros vére minden csapje bosszúra ingerel, úgy, hogy ha most itt előttem állna az a gögös leány, talán képea volnék megölni. Eh, hadi szegényt pihenni. Bolond volt, szeretett, megcsalták s meghalt. Pihenjen békével — szölt neki, szömet után a segéd szerkesztő.

Neked könnyű így boazélni, de én, a ki együtt éreztem vele, a ki ismerem szendevédeyes, nagy szerelmét, én nem tudok mindjárt napirendre térni filétte” — válaszolt Odún — hangja megcsuklott s szemét könny borította el.

„Hát hogy is volt tulajdonképen, nem tudok részletesen semmit az esztről, igazán elmondhatnád, s azzal kérdőleg nézett Odúnre a „teleios.” Szemőti historia, de hát jól van elmondom.

• • •

Két óvvel szölt történet, hogy Váradi Feri

lelkesséssel, menten a közönytől fogunk neki — lehetetlen, hogy az eredmény elmaradjon. Vannak tekintélyes székely guzdáink, kik vállvetve, egyetértve, talán állandóan adhatnak munkát a nép egy részének, vannak tekintélyes embereink, kik összekötetéseik által képesek lesznek a másik résznek benn a hazában munkát szerezni, az ezen munkákkal egyidejűleg egy másik nagy feladat is vár reánk, a mely nélkül ezélt nem lehet élni s ez a népünk között elharapózott nagyszámu hibák kiirtása. Tanítónk és papjainkhoz szólunk ezutóbbi tekintetben, hisz ha egy kis jó akarat lesz bennük, nagyon könnyen szolgálataiba állhatnak ennek a ezélnak az államérdekekre s az erkölcsi fennmaradásra egyaránt veszélyes hibák kiirtásának szolgálataiba.

Még egyszer mondom, nekünk fekszik szívünkön a segítés kötelessége s teljesítsük ezt úgy, hogy egyszer, habár későre is, emelt fővel mondhatjuk el, hogy megmentettük tadjunkat a hazának.

Rp.

Előrelátás.

Alig egy hónapja ünnepelte a magyar igazi szabadsága kezdetét a 48. márczius ifjúságának emléket. Tiszta örömmel, lelkesedéssel hívította a kebleket; szebbnél-szebb, színekben gazdag beszédek hangzottak el országsszerint. Szüksége is van nemzetünknek ilyen magasra emelt ünnepre, hogy tudata ébrentartassék. A szabadság, egyenlőség, testvériség, szeretet jelszavain értelmezték a szónokok és ezeket fejtegetik minden hazafias ünnepen s mégis oly könnyen sikkunk át a való életben ezen szavak tartalmán, nem hatolunk azok belséjébe. Nem, valahányszor előrelátás nélkül eszelekszünk, valahányszor polgártársainkat jogtalanul sértjük! És nemesek az egyes

ember tesz elővigyázat, átvatosság nélkül, a melyvel magának és másoknak sokszor pótolhatlan veszteségeket okoz, hanem kisebb-nagyobb társulatok olykor maga az állam-hatalom. Az a legnagyobb anomalia, hogy az állami életben mindent tesszünk a polgárok szellemi és physisai jólétéért, hogy így a nemzet polgáraitban öltve öncélját, az igazi haladást, tőkéltesedést minél inkább megközelítse.

De jön egy képviselőválasztás s leszállunk a magaslatról. Az etetéssel, itatással, korteskedéssel nemesek nem fejlesztjük a nép erkölcsi érzékét, ébresztjük nemzeti öntudatát, hanem az iskolának és jó szellemnek minden törekvéseit, nemes intencióját lefontjuk, egyszerűen demoralizálunk. Nem használunk, hanem ártunk!

Különösen eltevesztjük az állami ezélt és zsarokoknak tününk fel, midőn azt a polgárt, a kit minden jogtadansággal szemben annyira védtünk, a kihez az ezélt a gondolkodó és eszelekvő nemzetet magát látunk, egyszerre az állammal is kisebbnek tekintjük és golyóval oltjuk ki életét. S miért tettük ezt? A hatalommal nem tudunk élni, mert a gondos elővigyázatot elmulasztottuk!

Itt egyenesen az ismert marosvásárhelyi képviselőválasztásra utalok. Az ember másárlás iszonyatos kegyetlenségét az elővigyázatlanság ideje előtt Jól tudta a választás vezetősége, tapasztalhatta, hogy a városi nép, különösen, ha több képviselő-jelölt van, föltötte kívánsai s kitödtül a helyszíncére; a sokaság között pedig könnyen támadhat kisebb-nagyobb zavar. — Bizonyos, hogyha a választás vezetősége az eshetőségekkel számol és a sok marosvásárhelyi katólikából a rend fenntartására elegendő erőt kér, nem kell a hangos beszédtil. Kibájlástól megijesztett rendőr közegeknek legyervehez nyulniok.

Hát miért van a rengeteg katonaság? Csak a parádéért? Minek a hadsereg létszámának folytonos emelése? Talán, hogy polgártársainkat gyilkolják? Azért, hogy fontos esetekben pl. képviselő választáskor midőn zavartól lehet tartani, védjük az állampolgárt, a ki véres verejtékön tart

tem benőfinket. Alkalmazzunk praeventív intézkedést, hogy még a zavar beálltának lehetősége is kizárassék!

Ha a marosvásárhelyi választás vezetősége a sokaságot egymástól elkülöníti, vagy a választás színhelyétől a nem szavazó polgárokat teljesen távol tartja, szóval, ha teletbőssége tudatában kellő elővigyázattal eszelekszik, ama tragikus vég nem következik be!

A közeledő általános képviselő választások előtt helyén való az elővigyázat kérdését megszívlelnünk, mert a föltötte sokat hangzotatott „T i s z a v á l a s z t á s o k” könnyen véres választásokká válhatnak. Elegendő rendtartató erőt kellő tapintattal vezetve lesz képes a vérontást elhárítani az által, hogy a nem választót a szavazás színhelyétől távol tartja és oda törekszik a hatóság, hogy a választók a községekben megtélenlitéstől mentek maradjanak, a választás színhelyén pedig befolyásolás nélkül teljesen szabadon érvényesíthessék állampolgári legszentebb jogukat, mert csak a békés választás lehet áldásos és ez szolgálhat az állampolgárok igazi akaratának megnyilvánulásának hű képtül.

— 25.

Mindenféle.

— Lapunk mai száma nyomdai akadályok miatt nem jelenhelett meg, kérjük olvasóink elnézését.

— **Határozások.** A halál öldöklő angyala ismét kérelhetetlenül sújtott egy családot akkor, a midőn annak reményét szakította le, egy virágzó ifjut szoltított ki az élok sorából. Sándor Árpád VIII. oszt. gym. tanuló folyó hó 6-án reggel megszűnt élni. A jó reményű, szelid ifjut, ki családjának, rokonainak büszkessége vala, csak egy pár hónap választás el attól, hogy a gymnasium falait ott hagyva, külsőben ama nagy küzdelemre, a hol ama szép tulajdonoknál fogva, melyek sajátjai valának, javára vált volna hazájának s a társadalomnak. Azonban a halál hívó szava most kiállt megálljt s a szép remények, melyeket övé méltán fűzhetek hozzá a sőt, mely sírba szállottak alá. A szomorú gyászjelentésről a család a következő gyászjelentést bocsátotta ki:

Múlóttnak a maguk gyermekök és a nagyszámú rokonok novellen vértől szívevel, de Isten akaratján való megnyugvással jelentik, hogy az engedelmis gyermek, szerető testvér, forrás szerető Sándor Árpád csikószőlődi

felkerült Kára, az egyetemre. Egy jouron ismerkeltem meg vele s az ideális lelki, poeta hajlamu fiut pár percz alatt megismertem. Ne vogyétek banális frázisnak, de lelkiünk igazán rokon lélek volt és így egy eszpet sem különös, hogy megszerettük egymást. Később, a mint Ti is tudjátok, bekerült ide a rendelkezésbe. Bolém lelke megtalálta a neki való foglalkozást. Itt ennél az asztalnál írta azokat a szép verseket, melyek lázba ejtették az ábrándozó leányka szíveket.

A lányos arcu fia a leányok postája lett. Hogy deselgették, hogy beözötték s hányan könnyörögtek szerelmért. Azok a gúgus, büszke leányok meglunyaszkodva letek minden szavát s egy mosolyáért képepek lettek volna minden áldozatra. Ti irigyeltétek „sikereieit”, a mint ti nevezteket az az ártatlan szórakozó, pedig nem volt mit irigyelni. Én tudom. Azoknak az epedő, sűvárgó, kínzó gyötrellemmel, vágyó szerelammal írott versek irójának nem volt szíve, nem tudott szeretni. Minek untassalak annak „a sok szerelmi kalandnak elmondásával, melyből mindig sértetlenül, hideg, alvó szívvel került ki? Azt is tudjátok, hogy egyszer csak eltűnt köztünk, itt hagyott minket, bucsuzatlanul távozott.

Hogy korholtuk a hűtlen barátot s talán én voltam az, a ki a legelő követ dobtam rá, a miért úgy viselkedett barátságommal. Pedig nem ő volt oka távozásának. Apja tönkre ment s nem tudta tovább segíteni, haza vitte. Hónapok mulva kaptam tőle levelet. Tele volt keserűséggel, szomorú

hűnyással a sors ellen, mely megzotolta, hogy tovább haladalon megkezdett utján, mely légyjétek el, bár tele is volt tövisvel, véres szikrákkal mégis a magasba vitt volna.

Ettől kezdve állandóan leveleztem. Nehány hét múlva egy sola nem hallott nevű városkából írt. Ott hagyta az atyját, nem tud vele kijönni. Ott libatolja sorunkort.

Ement testvérehez, hogy ott talán nyugodt életet élhet és tanulhat. Nem eszalkozott. Testvére szeretettel fogadta az öszetért lelki fiut. Nem volt már többé az a vig bolém fia, mint a milyennek Ti ismerétek de legalább nyugodtan élt. Egyszer csak megszűnt levele minden indokolás nélkül. Hűbba vártam rá hónapokig, nem írt, sőt az én leveleimre sem válaszolt. Nem tudom, mit gondolni róla.

Két hónappal ezélt történt, azt hiszem emlékeztok rája, mikor egy este csak benyitott ide, s minden bevezetés nélkül belvbe a díványra így szólt: „fiuk eljöttök, hogy megmondjam nektek, szerelmes vagyok, örült szerelmes.” Egyik ámulatból a másikba estünk. Váratlan megjelenése s ráadásul saját bevallása, hogy szerelmes. Ez már több volt a soknál. Hangos nevetésre fakadtunk s látva jökedyűnköt, ő is elmosolyodott. De lát ezt is tudjátok, aztán egy pár napig itt maradt velünk s addig untzolt, míg elmentem vele ő hozzá.

Egy hétig maradtam nála s ezélt megismertem azt a leányt is, a ki a Feri hideg szí-

vét lángra lobbantotta. Sőt mondhatom fiuk nagyon szép volt az a kis falusi virág, de mégsem annyira szép, a kihez nem lett volna hasonló a Feri itteni ismerősei között. S mégis akörült neki, a mit anyai sok más hiába próbált, megbabonázta Ferit. Gyönyörűség volt nézni, hogy mennyire szeretik egymást. Tudtam, hogy Feri most már meg van mentve. Lázaon tanult, dolgozott, hogy hamar ezélhoz jusson. A ezélt — Ilonka bírhatán volt. Aztán visszajöhessen ide. Buldagságba hagytam el a Ferit s elképzelhető, hogy érintette lelketem Feri levele, melyben elbucszik tőlem, mert hosszú, hosszú utra megy, a honnan nincs visszatérés. Nem tudtam elhinni, hogy az a leány ki örült szeretettel eszolkolt, ülette Ferit, megtudta volna csálni. Ennyi gúzságot, ily romlott lelket nem tétéletem volna fel arról a szelid arcu kék szemű leánykáról. Nem hittem. Legrosszabb esetben is csak valami kis félre értésre gondoltam a mi nagyon megrohthatta Feri érzékeny lelkét s ezért írta nekem azt az elkészedett levelet, a minék azonban semmi nagyobb fontoságot nem kell tulajdonítani. Tájnos nem így volt. A leánykát a lelke megírni Ferinek, hogy sohse szerette s csak tetézt nekí a jäték, mely jätéka azonban nem lért össze a tisztasággal. Mondom tetézt nekí a jäték, de ráunt a jätékezt — egy szívet — minden belki furdalás nélkül tapasztolt szíjjel. S az a szelid lelki, öszinte szívű fia nem tudta elviselni megaláztatását, föbe lötte

gyum. VIII. oszt. tanuló folyó évi május hó 8-án, d. n. 10 7 órakor 17 éves korában. Inaszas és példás tanulmányai miatt szorgalmas után, a halálközeli szorongásban részvevő, a gondos szülők önell. jobboldali szünetelt. Kétféle gyermek! Reményeink! Bennem családjaink. s a társulatunknak egy leendő erős oszlopa dől ki; az engedelmi reménytelenül, mert névekedől nemcsak korában, de a jobban is lsten odól: Hlást tetemét a szülői háznál leendő gyászszertart. után folyó hó 7-én, d. n. 10 1 órakor fogjuk a helybéli köztem. telen, s lelkeért az engedélt szentmisé-szobozni folyó hó 8-án, d. n. 8 órakor fog az Urnak bemutatottai. Emlékez. amluk, helyét az Urnak ajánljuk. Az érik világszégé nyveskedjék neki! Csik-Szentimre, 1901. évi május hó 8-án, Sándor György és neje Szántó Zsófia, Sándor István és neje Orbán Anna, Sándor Dávid és neje Falur István, nagybátyjai, illetve nagynénei, Sándor István és neje Jakab István, szülők, Lajos, Balázs, Albert, Ignác, testvérei, Szántó György és neje Jakab Erzsébet, Szántó József és neje Szentos Juliánna, Jakab Ferenc és neje Bárdos Mária, Jakab József férj, Veres Munkó, nagybátyjai, illetve nagynénei.

A korán elhunyt ifjúnak temetése tegnapi délután volt Csik-Szentimren, a melyen ott voltak osztálytársai, városunkból is nagyon sokan mentek le és Szentimre községének lakói s az elhunytak szép számu rokoni! A halottas háznál Korödi Mihály csik-szentimrei plébános mondott szívszerető gyönyöplő gyászbeszédet, mely a gyászoló közönséget könnyekre leditotta, a temetőben pedig Daragus András VIII. oszt. tanuló meglátó szavakkal bucsuzott el osztálytársai nevében az elküldözött ifjútól. Mélyen sújtott szüleinek mély fájdalmát enyhítse az idő, mely minden sebet ha nem is gyógyít be de legalább némileg belöngeszt a fel-támadás jövő reménye. Az elenyészetlen vilá-gosság fényeskedjék neki.

Morvai Lajos asztalos tolyó hó 3-án vá-roսunkban 31 éves korában elhunyt. Temetése vasárnap délután volt.

Jubiláris ünnepély. A csiksomlyói róm.kath. tanítképző-intézeti ifjuság önképzőköré fennállásának 25 éves emlékére folyó hó 12-én délután 3 órakor jubiláris ünnepélyt rendez az alábbi műsorral: 1. „Magyar ábránd“ zen. Grei-zinger J., játssa az önk. k. zenekar. 2. Alkalmi beszéd, tartja Nántus Elek, önk. k. védlők. 3. „Erdélyi tanulok májusi dala“ Mátaytól (sóló) énekl Benedek Imre III. éves, harmóniumon kíséri Imre Sándor IV. éves. 4. „Magyarok Iste-ne“, írta Petöfi Sándor, szavalja Simó Benedek III. éves. 5. „Mignon“, énekl a önképzőköri dalkör. 6. A holt költő szerelme., (melodráma) szöve. Jókaitól, zenéje Lisztől; szavalja Györ-bíró István III. éves, harmóniumon kíséri Sala-mon Márton IV. éves. 7. „Hegedű duett“, Rész-let Bánk-bán ez. operettből, játssák Lacz Kál-mán I. éves és Kalvoda Dező II. éves. 8. „Fra Giralduo“, írta Somló S., szavalja Balint Sándor IV. éves. 9. Népdalgyűjtem., énekl az önképzőköri dalárda. 10. „Népdalok“, játssa az önképzőköri zenekar.

Tiszti estély. A csikszeredei honvéd es-magát. Azóta folyton itt van előttem bánatos arca, szelid, jószág szeméi folyton rám tapad-nak s ha lekellen for a bosszu — megalázni azt a leányt azok a kérő szemek lelőhasztják a bosszut s csak számi tudom azt a leányt, a ki nem tudta megbecsülni azt a kínsort, melyhez olyan könnyen jutott.

Ellálgatott. A redaktorra ráborult az éj-szaka esőndje. Mindnyajon gondolatokba mer-rülve ültek asztaluk mellett s még az eleven riporter is félbehagyta szövevényes rém regé-nyeiinek gondolatbeli kidolgozását. Mindnyajon Ferire gondoltak, a ki távol tőlük, idegenbe nyugazik, szöbe véve azokat a szép szavakat, eszmeiket, melyekért lobogó lelke lingolt egy-koron.

„Mevan kérem a 60 sor?“ — szolt he az ajton a motor, — mindjárt l óra s még correcturát is kell készítenem. A gondolatokba merült öllön idegesen ugrott fel asztala m-höl: „eh hagyjón el már a 60 sorával — adja le a Mauthner hirdetését egyszer, hanem elég kétszer, vagy mit hanem én ha megyszer.“

Gyerünk fiuk egy feketebe. itt olyan főtő a lég. S ezzel a kis csapat felkészülve, elhagyta a szerkesztőséget. Künn hideg esőps szel süvöl-tött végig az utcán, mely a kis csapat után még a kávéház ajtaján is befurakodott s egy pár pillanatra meglebentette a kávéházi keke-sztitő levogót. Aztán ujra esemből lett minden.

Nagy Domokos.

esendőráog tiszti kara folyó évi június hó első felében a Csillag vendéglő nagytermében a honvéd tiszti özveggek és árvek egyelő-útezetének alapja javára dr. Kolonius Dénesné ö nagysága, Nagy Gyula, Nagy Jenő és több kiváló műkedvelő közreműködésével rendezelműtsággal egybekötött műkedvelő hangversenyt rendez. Mivel ezen mu-latság egy játékosan szelldő eszedetű, tekintet-tel a oadl uemes volára és arra, hogy városunk-ban e nemli mulatságok egyáltalán ritkán fordul-nak elő, reményt nyujt kivállo tekintettel a közre-működők elismert művészi ereke, hogy ezen mu-latság nemcsak az ellaggyatott honvéd tiszti özve-gyek és árvek állapotának esyblésére, hanem arra is, hogy Csik-Szereda város és környéke mű-velő közönségének kellemes szórakozásul fog szolgálni. Az érdekesnek ígérköz esedő program-ját annak idején közöllo fogjuk.

Különléle. A Lpár Ignác ez budapesti műépitő városunkban járt, hogy az új gymnasium helyét megtekintse. A készmelt területet alkalmassak találta s ennek alapján elkészíti az új intézet tervrajzát.

Főtárgyalások jegyzéke a csikszeredei kir. törvénszéknel. 1901. május 19-én, 1682/901. hf. sz. Bángi Árpád közokirat hűsítási hite, 1750/901 hf. sz. Antal Ferenc sulyos testiértés hitte, 1847/901. hf. sz. Ruozuj István és 2 társó lopás hitte, 1820/901. hf. sz. Bakos Gyöbor lopás hitte, 1768/901. hf. sz. Jakab Imre kátóság ell. erőszak.

Nagy tüzvész. Csik-Tajlózán, — mint lapunk zártakor értesültünk — 1. hó 8-án délután 1-2 óra között nagy tűz ütött ki, mely a nagy szélviharban oly fékevesztetten terjedt, hogy rövid egy óra alatt több mint 30 épület lett a lángok maradvékává. Nagy dícséretére válik a tűz lokalizálása a helybéli derék tisztikar-nak és csiksomlyói tanulóifjuságunk, a kik megfeszített emberfeletti erével dolgoztak a tűz tovább terjedésének megakadályozásán. A nagy szelvéshben lapunk zártakor a tűz még leoltva nem volt. —

Köllő Miklós síremléke. A t-hetszages székely szobrásznak, nehai Köllő Miklósnak Budapesten síremléket akarnak állítani, s e szelldől a szobor-bizottság megalakult Zala György szobrász el-nökléte alatt. A síremlék mintázatát és munká-latait Köllő barátai teljesen díjmentesen vállalták el, csupan az anyag beszerzésére szükséges a ne-mes szívelnek és a művész tisztelőnek fillérei-ket összeadni. A gyűjtés megindításához lelkes hangú felhívást bucsúított ki a szoborbizottság pénztárnoka: Péterfi Tanka.

A Csiki Gazda IV. füzeté most jelent meg, melynek első ezikke a mennyiben elhalt Lázár Domokosról emlékeztik meg nagyon szépén és méltatja munkás életét. Igazán megérdemli, hogy azt olvasóink elolvassák.

A függetlenségi pártok bekülése. A két függetlenségi párt a választások közeléltéré meg-állapodásra látszik jutni abban, hogy a választá-soknál a Kossuth és Ugron párt a legnagyobbbb egyetértésel akar eljárni, egymást a küzelemben kölcsönösen támogatni fogják s minden erőjüket a 67-es talpon álló pártok ellen fogják összpontosítani.

A ki bikákat hipnotizál. Nemrégiben történt, hogy a főzke Spanyolország egyik díszét, Tanceredót, a ki val tekintetével a bikákat is hipnotizálta, egy ilyen hegyesszarvú médium a legelőbe röpítette és felszékelt. Még el sem szittak a spanyolok kedvenczükét, máris új hi-kahipnotizor tűnt föl Mercedes francia éne-kesnő személyében, a ki elég merészen donna Tanceredó-nak nevezte magát. A művésznő engedélyt kért a kormányzótól, hogy előszobor-ként állhasson az arenában a felbuzított bika elé. A kormányzó nem adott neki juttokdésre en-gedélyt, mert attól tartott, hogy a bika felhási-taná azt a finom vékony trikót, mely a kisasszony bajait rögzette és Madrid szemérmes publikuma elszögyéldte magát egy enyire decollétát hálgy láttára. Donna Tanceredó ekkor már városokban próbált szerzesét és hűbös tekintetével megza-holata a legvadabb bikát. A madridi közeve-

mény erre a kormány ellen fordult, aki most kénytelen volt megengedni, hogy Tanceredó kizaszorony a madridi arenában is ellövölje a bikákat.

Megérkezett! Paduai Szent Antal, Jézus Szt. Szive és Jeruzslemi olvasó nagy válaotéki-lan és olesó árban Szvoboda József könyv- és papírkereskedésbe Csik-Szeredában

CSARNOK.

Három hoszu éve . . .

Három hoszu éve,
Hogy ellaggytam falum
S eles jó anyámat . . .
Három hoszu éve
Kergetek esakéony
Tüno délhbát.

Mennyi tenger idű? . . .
Tele szenvedéssel
Tele gyötrelmel. —
Késérő családás
Váltakozott benne
Édes szerelmmel

Be másnak képzeltom
En a nagyvilágot!
Amig otthon voltam,
Mikor még az én jó
Széld édes anyám
Oleltam, esokoltam.

Csendes nyári esztén
Ott a házunk előtt
Hogy elbezelgettünk . . .
Alig vettük észre
Hogy az ezüstös hold
Feljött már megettünk.

Vadgalamb bugását
A „Bukkó“ ordóben
Be sokszor hallgattam . . .
Mennyit halásgzattunk
Nyári délutánon
A „Nyikó“ patakban.

Rég volt mindez . . . régen . . .
Rüplönek az évek
Mulk ifjuságom,
S a mért ott hagytam
Jó anyám s falumot!
Még minlög csak álom.

Hányszor monda pedig
Szegény édes anyám,
Hányszor intett óva:
„Fiam, édes fiam!
Hej azok az almok
Nem vezetnek jóra!“

Kinvettem szegényt,
Pedig igaza volt —
Összetörte a lelkem . . .
S most a mikor ködű
Belátom, hogy esalta
Almokat kergettem.

Nagy Domokos.

Szerkesztői üzenet.

F. U. Annak előrehozásával, hogy köl-teménye egy kis igazításal megüti a mértéket, legyen szabad elnezősét kérünk azért, hogy megoson közölhetjük nagy terjedelme miatt, mert ily nagy versek közlést — habár teteltük is ezt régebben más fajta versekkel — lapunk mos-tani tere nem engedi meg, azonban prózai dol-gozatát, a mennyiben megfelelnek szívesen ve-zeszk

L. Gy. Nagy-Pestély legnagyobb sajnála-tunkra „Ej eszük“ ezimen beküldött ezikkét édes szövege és irányja miatt nem közölhetjük. **Agriola.** Elismerjük beküldött ezikke nagy fontoságát és actualis voltát, azonban — mivel némelyek ellen sértő kifejezések és névevle-gések is vannak, csak úgy közölhetjük, ha mind-ezeken egy kis simitást csinál.

Felölös szerkesztő és kiadótulajdonos:
Szvoboda József.

Tanító urak figyelmébe!

Felhívom úgy a helybeli, mint a vidéki tanító urakat, hogy üzletemben igen olcsó árban kaphatók **vizsgalapok**, finom papíron van előállítva, továbbá **Baka János-féle Minisztráló könyvre**, melynek kiadása Püspök ur ó Nagyméltósága által engedélyezve lett.

Beesés pártfogásukat kérve, ma-
rultam mély tisztelettel

Szvoboda József,
könyv-, papir- és írószerkereskedése
Csik-Szeredában.

Papi felöltökben különlegességek.

T. cz.

A folyó évi május hó 17-iki országos vásárkor a csikszeredai piacon

FÉRFI KÉSZRUHA

raktárommal megfogok jelenni, hol nagy raktár lesz férfi és gyerek készruhából.

Miért is kérem a mélyen tisztelt közönséget, sziveskedjék szükségletét részemre fenntartani, mert nálam olcsó és szolid árak lesznek.

Ascher J. utóda

Brassóból.

N A G Y R A K T Á R .

O I C S Ó Á R A K .

S Z O L I D K I S Z O I R Á S .

Szvoboda József

könyv-, papir író-, rajz- és hangszerkereskedése Csik-Szeredában.

Van szerencsém a n. é. mélyen tisztelt közönség szives figyelmét felhívni az **ujjonnan modern betűkkel** berendezett

KÖNYVNYOMDÁMRA,

hol a **legkényesebb munkák** is **izlésesen a legszolidabb árak** mellett készítetek el. — Továbbá van szerencsém jól berendezett könyv-, papir-, író-, rajz- és hangszerkereskedésemet is a m. t. közönség szives pártfogásába ajánlani. — Végül pedig midőn még jól berendezett nagy

nyomtatvány-raktáromat

felemlíteni bátor vagyok, szives jóindulatu pártfogásáért esemély tisztelettel

Szvoboda József.

Képeslevelező-lapokban nagy újdonság!